

Patos ve traktörün bu köye gelişi, köylünün kaderini değiştirdiği gibi en çok da dört ayaklıların kaderini değiştirecekti. İnsanoğlu denen şu varlıkla aynı kaderi paylaşırken yerlerini yorulmak bilmeyen, duygudan mahrum bu demir parçaları alacaktı.

(Beylik)

Çikolata çocuğu olan ben, bağırdıkça boyacı çocukların dikkatini çekmeye başlamıştım; gözlerini benden alamıyorlardı. Kuyruğu kapıya kısılmış kedi gibi bas bas bağıırıyordum. Çocukların tuhafına gitmişti bu durum. Uzun süren bu şaşkınlıklarının ardından gülmeye başladılar. Sonra can dostum Cin Ali ve en sonunda ben... Makaraları koyuvermiştik. Neye, niçin güldüğümüzü anlamadan ve umursamadan... Yanımızdan ve karşı kaldırımdan geçen yaşlısı genci gülmekten kırılan boyacı grubunu şaşkın bakışlarla izlerken kahkahalarımıza bir anlam veremiyor, herhalde deli olduğumuzu düşünüyorlardı.

(Satırbaşı)